

Fragment de 'Memòries de Can Sanpere'

Fa no gaire vaig llegir en una revista una cita d'Oscar Wilde: "Perdona sempre el teu enemic; no hi ha res que el faci enrabiard més." És una bona frase, però aquest llibre no l'escriu Oscar Wilde, així que no penso perdonar ni borratxo un personatge que mentre va cobrar de Can Sanpere es va dedicar a tocar-me la pera tant com va poder. Es deia Lluís i va ocupar el lloc d'encarregat de la Preparació, que feia poc s'havia quedat vacant.

El millor que puc dir d'ell és que tenia més altura física que moral, i això que era tan baix que des del primer dia tots vam començar a anomenar-lo "En Lluís Tres Pams". Tenia les celles gruixudes i juntes, com una llarga eruga negra i peluda que li decorava el front. I no recordo haver-lo vist somriure ni una sola vegada. Per completar el retrat de dolent de pel·lícula de dibuixos animats li encantava mirar-te sempre de cua d'ull, com dient-te:

-T'avisó: no em refio de tu.

En tot el temps que aquesta mini-joia va durar a l'empresa –massa, pel meu gust– no va fer amistat amb ningú que no treballés de l'oficina cap amunt. Dit d'una altra manera: tenia clar que la gent del *populatxo* no podíem fer res per impulsar la seva carrera.

En Lluís Tres Pams (1951)

Des del primer dia va dedicar més temps a visitar el despatx del director que a fer la seva feina. Suposo que el seu instint de predador va ensumar una presa fàcil quan va veure que el senyor Esclusa, el Directoret, era tan tendre i novell, com un grapat d'argila en mans d'un expert escultor.

En Lluís Tres Pams no feia ni una setmana que havia pres possessió del càrrec quan va protagonitzar un esdeveniment inèdit fins aleshores a l'empresa: en lloc de posar-se la granota blau marí de treball, com tots els seus predecessors i com tots els empleats de la fàbrica, en Lluís es va passar la jornada tal i com havia vingut vestit de casa: amb americana i corbata.

Les noies de la Preparació se'n feien creus. Sobretot perquè el nan dandy no es va acostar ni un segon a interessar-se que feien; en lloc d'això es va passar el dia entrant i sortint dels despatxos amb papers a la mà. La raó era que des del primer moment havia tingut clar que la feina bruta la faria un altre: a les dues setmanes van assignar-li un ajudant, un tal Fernández.

El Fernández era el seu pol oposat: agradable, treballador, dominava el seu ofici i era molt intel·ligent.

Fins i tot va adonar-se'n Ignacio Sagnier, el soci i braç dret del senyor Sanpere. Sagnier era enginyer industrial i havia ideat un aparell que aturava automàticament la màquina quan es trencava un fil. Volia donar-lo a conèixer durant la Fira de Mostres de Barcelona i, davant la sorpresa del Directoret i d'en Tres Pams, va sol·licitar que l'encarregat d'atendre els clients i fer les demostracions a l'estand fos en Fernández i no en Lluís.

Ja veieu que molt de tant en tant al món es fa justícia.

Aquella nit vaig tenir un malson horrible: m'havia convertit en el Tres Pams, entrava de nit a la fàbrica, obria un armari secret i, a dins, tenia amagat un ninot amb la cara del Fernández, ple d'agulles.

Dubto que fos cosa del vudú, però, no se sap ben bé per què, en Fernández va deixar l'empresa. Llavors, en Lluís Tres Pams, que havia après la lliçó, va demanar que el nou ajudant fos l'Argemí.

L'Argemí l'havien contractat feia un parell d'anys per fer anar La Burra, que era com anomenàvem col·loquialment el motor de gasogen que permetia continuar treballant quan se n'anava el llum. Naturalment, el pobre xicot no sabia diferenciar un fil de seda d'un de cotó o de sac, però justament per aquest motiu era el candidat ideal per al Lluís: es tractava que no li fes ombra.

Total, que mentre l'Argemí començava de zero a aprendre l'ofici, en Lluís Tres Pams va dedicar-se a la seva especialitat: fer la punyeta als que no dúiem corbata.